

1011 LIST

LETO VI.

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH - IZHAJA VSAKO SREDO

STEV. 23

SODOBNE SOJENICE

Utemeljena bojazn

V newyorški krematorij pride možkar in zahteva direktorja: »Gospod direktor, obljubite mi, prosim, da me boste po smrti upepelili in raztresli moj pepel na vse štiri strani sveta.«

Direktorju se zdi ta prošnja malo čudaška, zato vpraša:

»Ampak zakaj želite to?«

»Veste, potem bom lahko vsaj umrl v miru in se mi ne bo treba bati, da me bo dal McCarthy po smrti izkopati zaradi protiameriške dejavnosti. Veste, na nogi imam namreč majhno rdečo peglo.«

VSE O SLONU

Mednarodna komisija je dobila nalog, da prouči življenje slonov. Člani te komisije so se spravili k delu in rezultati so bili naslednji:

Francoski delegat je napisal 250 strani z naslovom: »Slonove ljubeznili«

Anglež je objavil elegantno knjigo in ji dal naslov: »Slon in skupnost britanskih narodov.«

Američan: »Najboljši način za serijsko proizvodnjo slonove kosti.«

Nemški delegat je proučeval slona tri leta, dolgo prebival v Afriki in Indiji ter končno napisal 5000 strani debelo knjigo, dodal 100 strani kazala, 50 strani imen in 200 strani virov. Naslov je dal knjigi: Uvod v proučevanje slona.

Avstrijec: »Spomni starega slona cesarskega gledališča na Dunaju.«

Rus: »Slon kot izdajalec in imperialistični agent.«

HUMOR LETA 2500

»Henry, tvoj praded bi se obrnil v grobu, če bi vedel, da se nočeš posvetiti diplomatski službi. Mar res hočeš, da bo na pogajanjih v Panmunjomu povsem izumrlo ime tvojih slavnih prednikov?«

FANT NAJ IMA
DOKLADE 1000 DIN

JAZ SEM ZA
2000.-

JAZ PA ZA
2250.-

»VI SE KAL DOLGO KLEGAJTE!
TAKO DOLGO BOM VSAJ
IMEL TLITISOČ!«

Poštenje ali nepoštenje

Poznate morda, cenjeni bralci, Pepeta Profitarja, komercialnega direktorja podjetja »Guli-guli«, moža, ki je s svojo reklamno krilatico: »Mi deremo brez bolečin!« odžrl konkurenčnemu podjetju »Deri-deri« vse odjemalce, omogočil direktorju nakup novega avtomobila, uslužbencem podjetja 80% plače, sebi pa nakup skromne enonadstropne »bajtice« v bližini mesta? C?

Pepeta Profitar je poštenjak. Poštenjak od pete do glave. Bajte je odpustil na licu mesta skladiščnika, ker ga je zalotil, da je ukradel papirnato vrečko, da bi si

domov grede kupil pol kilograma češenj. Delavskega svetu, ki bi naj formalno potrdil ta odpust, je Pepeta Profitar utemeljil ta svoj sklep z besedami: »Tovariši, pomnite izrek: gram do grama kila...« Nekdo iz množice je polglasno pripomnil: »...dinar do dinarja — vila!« Toda možakarja so takoj odkrili in pokazalo se je, da je tudi ta kradel. Pomislite: kradel je stare žblje iz zabojev! Seveda so ga takoj odpustili. Kajti Pepeta Profitar ne trpi nepoštenosti. In tudi direktor ne...

Lahko si torej mislite, kako je prizadela Pepeta Profitarja kritika javnosti, češ da v naši trgovinski mreži marsikje smrdi. Ko je to čital, se je Pepe razjokal:

»Kakšno sramoto smo doživeli! Nepoštenost nam očitajo... In zakaj? Zato, ker so med nami garjave ovce, ki nam delajo sramoto. Poglejmo na primer samo tole golazen iz podjetja »Lakšederi«. Radi bi nam konkurirali. Ker nam na pošten način ne morejo, so se poslužili najbolj umazane, najbolj nepoštenega načina, ki je sploh mogoč: konzervirane fižolovke prodajajo tri kovače ceneje kot jih prodaja podjetje »Guli-guli«. In povrh vsega se pa onim to nič ne pozna, nameščenci imajo 100%-ne plače in še lahko prodajajo konzervirane fižolovke kar tri kovače ceneje pri kill. Ali je to potem še pošteno? Pomislite, kar tri kovače pri kill.«

Težko je s poštenostjo v trgovini. Če bi Hamlet živel dandanes, bi verjetno dejal: »Poštenje ali nepoštenje? To je vprašanje...« In zamislil bi se nad tremi kovači razlike v ceni konzerviranih fižolovk. Seveda, če bi ne bil slučajno komercialni direktor podjetja »Guli-guli«.

BREZUSPEŠNO

»Miss Carrie, 50 centov in niti pare manj!«

»40 centov vam dam in niti pare več!«

»50 centov!«

»40 centov!«

»50!«

»40!«

Tedaj pa se oglasi druga branjevka:

»Bess, nima smisla, odnehaj vendar! Njen mož je vendar v komisiji za premirje v Panmunjomu!«

PASJI HUMOR

Srečala sta se lepega dne na moskovski ulici dva čuka, pa je prvi zavistno vzdihnil:

»Ej, dorogoj kolega, kaj bi vse dal, da bi bil v tvoji koži. Uglednega gospodarja imaš, hraniš se v diplomatski menzi, lajša lahko po mili volji... nu, kaj bi še našteval: ničesar ne pogrešaš na tem lepem svetu!«

Tedaj pa je drugi resignirano zavzdihnil:

»Kaj bi to! Res, da sem pri koritu, toda pogledaj Berijo. Naša usoda je žalostna: Imajo nas za to, da lajamo in popademo vsakega, ki bi se jim hotel približati. Če nisi v tej službi dovolj goreč — te likvidirajo, ker si slab pes. Če si pa preveč goreč — te likvidirajo, ker se boje, da bi popadel še njih.«

Egiptovska

Nek Tommy se v Egiptu je izgubil, (nič čudnega, saj ni bil tam doma!) — morda se moč v kak harem je zabubil — in incident je tukaj, jehtata! Britanci brž napisali so noto: »Vrnite nam takoj nazaj moža!« A Nagib urno skril se je za motto: »Sem mar jaz angel varuh, haromna?«

In zdaj se bodo spet obstreljevali, v začetku z notami, potem — morda! — še s puškami, topovi in bodali in vse zaradi — enega moža! Da so nekoč Trojanci se preklali zaradi ženske — še nekako gre, a da bi danes ga tako spet... ali: spet sto za enega — tega pa ne!

Odlomki iz 'tote' zgodovine

26. februarja 1938 je zagledal luč sveta prvi »Toti list«. Nekaj manj kot tri leta — do 15. februarja 1941 — se je bolj ali manj srečno prebijal skozi nevarnosti vsemogočne cenzure, dokler ga ni 15. februarja 1941 stisnila za uporniški vrat: »Toti list« je moral prenehati. Pač pa je že štirinajst dni kasneje zagledal luč sveta njegov kamufilirani naslednik: »Novi Toti«. Toda njemu so dogodki 6. aprila 1941 še bolj stopili za vrat — 5. aprila je izšla še zadnja številka, potem pa...

potem pa je šel »Toti« trnjevo pot slovenskega ljudstva. Kljub okupaciji se je pojavljal zdaj tu zdaj tam. Revolucionarno seme, ki so ga zasejali stari sodelavci »Totega lista«, Ivan Rob, Tone Cufar, Lojze Sušmelj in še mnogi drugi, se ni izgubilo.

V celjskem kapucinskem kloštru zaprti Slovenci so izdajali švabskim stražarjem pod nosom svoj »Kapucinski TOTI« — za štiri številke vemo do sedaj, da so izšle. Pozneje, v pregnanstvu v Srbiji, se je zopet pojavil med Slovenci 20. avgusta 1941 »Pregnani TOTI« pod geslom:

Doslej je razveseljeval, hrabil nas »NOVI TOTI« —

»PREGNANI« — njega dete boji tolažnik na novi poti!

Ko pa so zapele puške po naših gozdovih in so partizani dobivali tudi na Štajerskem vedno močnejše postojanke, je leta 1944 začel izhajati še »Partizanski TOTI«.

Iz teh številke objavljamo nekoliko materiala — v spomin in počastitev tistih velikih dni, da bi tudi ta drobec zgodovine ne šel povsem neopaženo v pozabo...

(Vsem, ki jim je kaj znano iz zgodovine »Totega lista« in njegovih naslednikov, bomo hvaležni za vsak material, spomine in sestavke iz teh časov. — Uredništvo.)

»Partizanski Toti list« je izdajal Prop. odsek štaba IV. operativne cone NOV in POS, razmnoževala pa Centralna Vojaška tehnika.

»Partizanski Toti list« je ilustriral Djoko.

Izšle so tri številke, in sicer:

št. 1 — 22. julija 1944,

št. 2 — 10. avgusta 1944,

št. 3 — 10. oktobra 1944.

Cena posameznemu izvodu je bila 50 Rpf

Štev. 1. »Partizanskega Totega lista« je dostavljena kurirskim potom vsem naslovom, ki redno prejemalejo literaturo od CVT — kolportážnega oddelka. Kdor lista ne bi prejel, naj reklamira.

Po pošti je bila odposlana ta številka »Partizanskega Totega lista« na sledeče naslove:

Franzi Steindl, Bundesführer und Führer des WM-Reg. Untstmk, SA Oberführer, Marburg a/D

Franz Rösener, SS-Polizei-General, Krainburg

E. Reiner, Gauleiter, Klagenfurt

Uredništvo »Stajerskega gospodarja« (list pošljamo v zameno), Verlag und Schriftleitung, Marburg a. d. Drau

Uredništvo »Karawanken Bote« (Verlag und Schriftleitung), Krainburg

SANJSKE BUKVE

(V 2. števil. Partizanskega Totega lista sta pričela Robavs in Pelko objavljati nove sanjske bukve, ki pa so žal izšle samo do črke G v 3. števil. Partizanskega Totega lista)

A
administrator — mnogo jih videti: pisalnih potrebsčin bo primanjkovalo

administrator — s svinčnikom videti ga: rekvizicija pisalnega stroja

akcija — krvava: po švabskih bolnicah v mestih bo primanjkovalo prostora

akt — z višjega štaba prejeti ga: grajan biti

arnika — rasti videti jo: pomanjkanje alkohola

B
bajonet — v hlebec zabodenega videti: obisk partizanov

Berlin — celega videti: prevara

blato — na cesti pohoditi: sovražna propaganda napada blato — človeško za grmom: nenačrtno miniranje

C
cigareta — v ustih drugega jo videti: kaznovan boš zaradi žicanja

cigareta — pogrešati jo: glej pod črko C (čik)

cigareta — kaditi jo: vsem potrebam ti bo zadoščeno cirkus: gledati ga: videl boš v kratkem razstavo Hitlerjevih zverj v kletkah

civil — postati: izpolnila se ti bo želja, premeščen boš h gospodarski komisiji

D
česen — s kruhom: jutri boš jedel mesene klobase

čevlji — obuvati: sovražnik te bo presenetil

čik — pogrešal boš cigareto

čoln — v njem se boš vozil: burni časi

čopič — slikati z njim: posnemanje Hitlerja ti bo škodilo

Črnogorec — videti ga: obisk višjega oficirja

Čuka (gora) — o tej besedi nočemo povedati ničesar, dokler ne pridemo do črke H k besedi »hajka«

D
dim — v daljavi videti ga: sovražnik se umika, dim — blizu videti ga: tovariš ima cigarete

Drava — cigareto imeti: razočaranje doživeti

E
ekonom — prositi ga česa: brezuspešno prizadevanje

etapna kuhinja — v njej jesti: šel boš na pot, vzemi sol s seboj

F
fajfa — kaditi jo: naberi si dovolj orehovega listja

G
garda — bela: kuharju daj prekuhati svoje perilo

garda — plava: tudi gnide je treba uničiti, ako se hočeš dobro očistiti zalege

garda — kake druge vrste: in ko se rešiš uši ter njihovih gnid, pazi, da se ne nabereš bolh

gospod — biti: ne pomeni ničesar

Göbbels — poslušati ga: samo z gobcem ne napraviš veliko

Iz 1 številke Partizanskega Totega lista:

HITLER V NEBESIH

Hitler je umrl. Ko je čakal na svojo sodbo, mu je bilo dolgčas. Zato je šel k sv. Petru ter ga prosil, naj mu da kakšno knjigo — »Kakšnih knjig pa želiš?« ga vpraša sv. Peter — »Znanstvenih knjig,« mu odgovori Dolfe. — »Pojdi po hodniku, na desni boš videl nad vrati napisano: Znanstvena knjižnica — tam vstopila.

Hitler stori tako in ves dan zaman brska za zaželeno knjigo po knjižnici. Sv. Peter to vidi, pa ga vpraša, katero knjigo išče tako vztrajno. »Das ewige Deutschland,« mu odgovori Hitler. Sv. Peter se nasmeje in pravi: »Potem pa moraš v pritličje do sobe, kjer piše nad vrati: — Pripovedke in bajke za naše male!«

IZ MALIH OGLASOV

ZAMENJAM vojaški daljnogled znamke Zeiss-Ikon, optika 3,5x6, za gledališko kukalo. Ponudbe je poslati na upravo lista pod šifro »Zaledje«.

NOV TEČAJ. Z 8. sept. t. l. se bo pričel poseben tečaj za prižiganje nemških vžgalic »Haushaltsware« in »Welthölzer« v Mariboru. Poučevali bodo specialisti z dolgoletno prakso in taki iz najbolj zanesljivih krogov mestnega Kulturbunda.

Otvoritvena svečanost bo povezana z obletnico kapitulacije italijanske vojske in zasedbo Italije po naši vojski. Na tečaj so vabljeni vsi, ki se ukvarjajo s prižiganjem vžgalic, vključno s partizane, da ne bodo v bodoče širili neumestne propagande proti našim vžgalicam. —

Bundesführer:
Franzi Steindl

ZAMENJAM umetniški album »Iz življenja našega Führerja«, za par potnih kovčkov. Razliko doplačam. Ponudbe na:

Kreisführer
Johann Dorfmeister
Cilli, Scheißgasse 13

VERLAUTBARUNG.

Gendarmerie, Wehrmannschaft, Polizei und Soldaten!

Neka banditska brigada (vielleicht sogenannte Thomas - brigade?) je v St. Georgen a/Südbahn v noči 18 in 19. julija 44 vdrla v centralo Standarte der Wehrmannschaft in med drugim zaplenila 800 novih vermanskih oblek-uniform.

Zopet druga banditska brigada je dne 20. jul. 44 ponoči vdrla v Zagorje ob Savi ter med drugim zaplenila v tovarni »Vesna« 900 novih soldaten-uniform.

Achtung!, da ne bo v borbah usodnih zamenjav!

V ostalem pa bodo radi nepazljivosti in neborbenosti Wehrmanni sami krivi, če bodo v doglednem času prisiljeni nositi krila (kikije)!

Hell dem Führer!
Der Führer
des WM-Rgt. »Untstmk.«
Franz Steindl
SA-Oberführer

LETA 2944

nekdo rešuje križanko. Ko je vso rešil, se mu pokaže beseda »Hitler«. Pogleda v leksikon, kaj bi beseda pomenila in tam najde zapisano: »... ein Rauberhauptmann zur Zeit Stalins«

Bilo je to v letu 1941, meseca maja, ko so zaporniki v celjskem kapucinskem samostanu pričeli izdajati v tistem najtežjem času prvega pregnanjanja, aretacij in izgonov sebi v zabavo in drugim v oporo humoristični list »Kapucinski TOTI«.

Izšlo je več števil, tiskane so bile na ciklostilu, pisane pa z roko ter opremljene tudi z risbami in karikaturami. — Iz 4. številke prinašamo nekaj krajših sestavkov:

NAGROBNICI

I.

Obrst se povrne, vse spet oživi, sobo vso obrne, kje bi čiki b'li. Drobne ptičice pojó spet v domačem kraj', da tobaka več ne bo, v žepe k nam nazaj.

II.

Blagor mu, ki se spočije, trdno spanje v kloštru spi. Upanje mu lepo sijé: da bo zdaj le brez skrbi. Črna straža ga ne dramí, kaj doma je, to je »Wurst«, da se le dobi še v »jami« kaj zdravila »gegen Durst«.

Kapucinski
TOTI

Leto I

Binkošti 1941 pri ob. Kapucinskih celjskih

Št 4

Ptice
selivke

Ti ptički brez peruti še vedno se selé... V kapucinarski se uti za hip utaboré. Na koci in na slami izmenoma ležé, vsak šum jih že predrami »habtaht« vsi stojé. Se dalje se selijo? Pač nihče še ne ve! Nervozni skup' sedijo in stiskajo glavé...

Iz 3. številke partizanskega letnega lista

RESNIČNA SALA

Utrujeni domobranci so se ustavili pri Skofji Loki. Partizan pride k spečemu rupnikovcu, ki je bil na straži. Odvzame mu puško in pritrdi na hrbet listek:

»O, le spavaj, domobran, saj te čuva partizan!«

Pravijo, da je bil domobran brez puške in s takim listkom ustreljen...

(Med dopisi iz uredništva najdemo sledeče pismo:)

Staša. Malo krajše, dolga gost papirja našega je kratka!

RAZGOVOR PRUSKEGA VOJAKA S PREDSEDNIKOM NABORNE KOMISIJE

»Ali bi rad prišel k infanteriji, k artileriji, k letalstvu ali k pancerjem?«

»Rad bi šel v Hauptquartier.«

»Ali si neumen?!«

»Ali je to predpogoj?«

DOBER TEK, FRIC!

Na Koroškem, blizu Črne, so si partizani uredili dva sode za parjenje obleke (no, kaj bi skrivali: za odpravo ušij). Fantje so se medtem sončili, pod sode je gorelo in izpod pokrivala je uhaljala smrtonosna para.

»Svabi gredo!« — Ker je bilo zelenih mnogo, a naših malo, smo se umaknili.

Ko so Svabi prišli za nami na to mesto, so te pločevinaste sode ogledovali kot opica tramvaj in so kunšno pogruntali: »Partizani niso tako neumni, napravili so si kuhinjo na paro.«

Torej so tudi gladni Frici zmetali v iste sode nekaj škafov krompirja, tja, kjer je pred pol ure storilo smrti toliko in toliko ušijih rodov. V isti vodi so si skuhal krompir v oblicah in ga v nedopovedljivi lahkoti pojedli z lupinami vred. Kdor ne verjame, naj gre vprašati!

Doktor Ziga

Ivan:

MI GREMO NAPREJ!

Tovarišica Vera ima vajo z recitacijskim zborom. To je prva vaja take vrste v tem delu Štajerske. Tovariši vse premalo stopnjujejo glas. Najtežje mesto v tej Zupančičevi pesmi je: »Mi gremo naprej!« Ponavljati morajo to mesto in vedno glasneje odmeva po okolici: »Mi gremo naprej!« Prekine jih trkanje na vrata. Soseda pomoli glavo in zaprosi tovarišico Vero: »Saj boš poskrbela, ti tovarišica, da mi boste vrnil piskre, če greste res naprej.«

Iz „Pregnanece totoga“:

PREGNANČEVA GAZELA

Zalostna komu neznana je resnica, da sem lačen, v mislih mojih vedna, sama govorica, da sem lačen. Ve že noč, ki bolhe sliši lačne kleti me brez spanja, ve že svitla zarja, dneva porodnica, da sem lačen. Ve že jutro, ve že poldan, ve že mračni hlad večera, glasno krulbo moj'ga vpadlega želodca, da sem lačen. Bivališča moj'ga stenam, mirni je samoti znano, tudi nepokoju sela ni novica, da sem lačen. Ve že roža, ki pri poti, koder medel hodim, raste, ve že, ki nad potjo leta ptica, da sem lačen. Ve že blatni prag kuhinje, vsaki kamen blizu njega ino ve, ki mémo vodi me stezica, da sem lačen. Ve že vsaka stvar, kar vedet' in kar slišati od mene in verjeti noče draga kuharica — da sem lačen.

(Po Prešernu — Polikarp Zbadé)

JS-K:

LASTNA PREVARA

(NEKAJ ODLOMKOV IZ KNJIGE PARTIZANSKIH SPOMINOV »JEKLENA PEST«, KI V KRATKEM IZIDE)

Tovariša Boris in Bogo sta bila že stara partizanska novinca. Ponašala sta se že z marsikatero grenko izkušnjo. Nikakor pa jima ni šlo v glavo, da sta še vedno predmet dovtipov, ki so jih na njun račun luščili stari borci.

Lepega dne se je prizadeti Boris raztogotil: Prmojduš, da se mi ne boste več režali. Poskrbim si pravo partizanovo — oguljeno nemško kapo, ki mu jo je dal komandir Janez ter se zazrl na Čebinovo. Za njim se je razpištolil tudi Bogo. Razparal je zeleno SS-kapo, jo obrnil in s »kilometrskimi štihi« sešil švedrasto triglavko. Pod njo je bil še bolj smešen.

Zvečer sta užaljenca izkoristila počitek ter jo skrivaj popihala na Čebinovo. Vžigovčevi Minki sta razložila svoje težave in jo prosila za uslugo. »Pajade! Obema ju naredim in že jutri!« je odvrnila brhka deklica in v omario zmašila prežete cunje. Kot da bi že imela nove uniforme, sta se tovariša vesela in razigrana vrnila v taborišče.

Dan kasneje sem vzel v patrolo prav Borisa in Bogota, ne da bi vedel, kaj sta naročila pri Minki. Pred domačijo smo se ustavili. Sklenili smo, da si privoščimo Vžigovčeve, vsaj gospodarja, ki je zatrljeval, da bi šel do hudiča v pekel. Obkoracali smo hišo in zlobudrali po švabsko. Na okno in vrata smo potrkali tako, kot smo bili partizani navajeni. Vžigovec se je skoletal s peči in jel odriglati zapah.

»Joj mene... Kaj sem storila?« je zaskrbljeno vzkliknila Minka. Dlanj je pritisnila na prsi in z blistrimi očmi strigla od mene do Borisa in od Borisa do Bogota, kot da bi prosila odpuščanja. »Kaj neki?« ji je radovedno segel v besedo Boris ter stopil k šivalnemu stroju, kjer naj bi bila njegova kapa partizanka.

»Iz strahu pred Nemci sem kapo pravkar vrgla v stranišče...«

HUDOMUŠEN PREDLOG

Bilo je na Revirjih. Kardar smo šli proti Hrastniku ali nazaj proti Zagorju, smo se zglasili pri naši zaupnici na Lizi, kjer so nas Nemci in raztrganci večkrat čakali v zasedi in spraševali za nas.

»Kako je mamca? Je bilo kaj Nemcev tu?« sem povprašal staro ženičko. Čeprav sključena, je bistro dvignila glavo in na pogled resno predlagala: »Dajte no že enkrat hoditi skupaj! Ko pridejo Nemci, vprašajte za partizane, ko pridete vi, pa sprašujete za švabi! Kdo bi komu mogel ustreči...«

J. S.-K.

KURIRSKA ZVIJACA

V Grižah pozimi 1944. Tovariš Stefan in kurir Svigelj sta se s svojimi tovariši zatekla k stari partizanski družini, pa čeprav je bilo v bližini vse polno nemške golazni.

»K nam pridete le takrat, ko vam je najtežje,« je potarnala vsa preplašena že-

nička. »Saj se bomo samo malo odpočili in pogreli ter skuhali in najedli, potem gremo za en teden!« je odgovoril Svigelj. Zena zapiše v koledar, da jih ne bo teden dni. Toda Svigelj jo opozori, da se bo zgasil prej, če bo kaj hudega. Zena prestrašena zaradi nemške hajke moleduje in prosi, da naj odidejo. Vendar vse zastoj, partizani so premraženi in lačni.

»Ce nam daste malo direktorja, nas ne bo kmalu!« je predlagal Svigelj. »Koliko?« vpraša žena. »Deset litrov!« »In koliko dni vas ne bo?« »Deset dni! Liter za dan!« »Drži!...«

Ko je šla mati po vino v zidanico, se vrne iz Celja domače dekle. Partizane je imela strašno rada. Ko je izvedela, da odhajajo, jih je prosila, da bi ostali vsaj še en dan. »Drži,« pravi

hudomušni kurir Svigelj, »za vsako uro deci vina!« in se s tovariši vred zasmije. »Drži!« je odgovorilo veselo dekletce in hotelo po vino, ko stopi v sobo njena mati. Kaj sedaj. Vino — da gremo, vino — da ostanemo!? — Smehi!

ZA SUNKO GRE

Raztrganci so pod Matjaževim kozolcem napadli partizansko patroljo. Po bliskovitem spopadu se naši umikajo. Med umikom je brzostrelčni rafal prepral naramnice Miklavževemu nahrbtniku.

Zdaj vleče Miklavž po travniku za seboj nahrbtnik kakor otroci barko po luži. Raztrganci klestijo za njim, se mu bližajo in skoraj bi ga zgrabili za vrat. Živega ga hočejo ujeti. Kar se iz nahrbtnika izmota velika šunka — raztrganci in gestapovci planejo nanjo in prenehajo streljati. Potem se prepirajo za meso, v tem boju pa zmaga gestapovci — pravi Nemci. Šunko so pomatili za binkošti.

Matjaž je na ta račun slišal precej grenkih.

»Pa kaj bi naj le storil, tovariš komandir,« pravi Miklavž, »hoteli so moje meso, pa sem jih premamila s svinjskimi!«

J. S.-K.

DOMINIK JE GOVORIL...

Bilo je na Novo leto 1944. Sneg do kolen, mraz je grizel do kosti, pod nogami je škripalo, kot da bi hodil po zdrobljenem steklu. Slandrova brigada je taborila na Konjskem vrhu na Koroškem.

Korotanova četa se je na lesenem skednju zbrala k politični uri. Četni komisar Dominik je govoril borcem o izdajalski vlogi bele garde, o krvavih dejanjih fašizma sploh — še posebno pa je obsodil Nemce, ki v krematorijih sežigajo jetnike. — Dominik je govoril zbrano in lepo, borec Jaka in Savo pa je takrat tako grizel mraz, da sta od hudih bolečin jokala.

Ko smo po končanem govoru zapustili skedenj, je šegavi Florjan pocukal Dominika za rokav, pomignil na Jaka in Sava ter dejal:

»Dominik, fejšt si govoril, dva sta jokala!«

J. S.-K.

ČLOVEK NIKOLI NE VE...

»Kako, ali pri vas še vedno niste
nižali cen?«

»Z vami pa si res ni užitek pri-
povedovati ribiške zgodbe — vi ved-
no zmagate...«

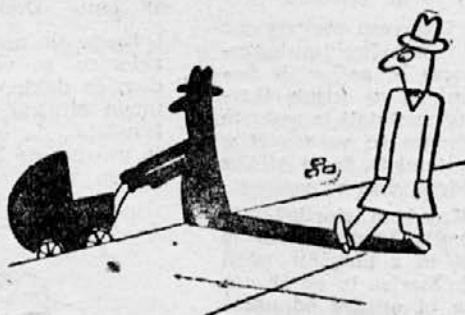

Nezvesti kavalir ali moderni čas
vlečejo...

Težave s ključem.

»Veste gospod paznik, ta klop je
najin najljubši spominek — na njej
sva se namreč spoznala...«

Temne slutnje...

Kako sem postal artist

Piše Tine Kvargelj

Sedel sem na klopi v parku in študiral mehansko tehnologijo. Nihče ne ve, kako zanimiva je ta snov, posebno če si lačen. V tem znamenju mi je namreč želodec pravkar krulil koračnico toreadorjev iz opere Carmen. Tekom časa sem namreč svoj želodec tako navadil, da mi krulil od treh popoldne dalje popularne arije in lažje koncerte klasikov nič slabše kot številni nočni talenti po naših ulicah. Modernih komponistov pa moj želodec žal ne prenese.

Tedaj je prisedel k meni na klop možak — na hitro bi ga ocenil za inkasanta elektrike, morda zaradi neusmiljene poteze okrog ust — in je poslušal kruljenje mojega želodca. Nenadoma se mi je vljudno predstavil, direktor tega in tega cirkusa da je ter da išče novih moči za svoj cirkus.

»Aha,« sem dejal in si skušal med zaključnimi akordi Carmen zapomniti linearne funkcije sekundarnih faktorjev v strukturi šestfaznih koeficientov.

Toda mož je govoril kar naprej in naprej, dokler mi ni med arijo Gilde iz Rigoletta — ta spada med najljubše arije mojega želodca — predlagal, naj vstopim v njegov cirkus kot umetnik v stradanju. Pogoji odlični: s honorarjem kot kak filmski režiser, ki je pokvaril vsaj dva filma, socialno zavarovanje in po končanem enomesečnem stradanju štirinajst dni plačanega dopusta na morju — fant, pogoji takšni, da bi jih sprejel še marsikdo drug, ne samo uboga študentovska para, posebno še, ker bi po hitri kalkulaciji s ponujenim honorarjem lahko študiral še vsaj deset let.

Pri podpisu pogodbe sem videl, v kakšni naglici lahko opravi človek z inkasantskim obrazom vse mogoče in nemogoče formalnosti. Niso minili trije dnevi, že je bilo mesto polno lepakov z napis:

»OGLEJTE SI V CIRKUSU ROMPOMPOM NAJ-
VEČJO SENZACIJO DNEVA! SLAVNI INOZEM-
SKI ARTIST OLIO PETROLIO BO ZAPRT V
STEKLENO HIŠICO PREŽIVEL BREZ HRANE
TRIDESET DNI IN TRIDESET NOČI.«

Slavni inozemski artist Olio Petrolio, to sem bil jaz. Moj direktor me je res obklesal v prelepo pidžamo, me v prisotnosti ogromne množice ljudi in posebne komisije odvedel v stekleno kletko, me s slovesnimi kretnjami zaprl vanjo ter vrata skrbno zapečatil. Vse je šlo kot po »žnorcju« — le eden mojih kolegov je dejal glasno: »To je vendar Kvargeljev Tine!«

Prve dni je bilo le nekaj sto obiskovalcev in imel sem krasen mir, da sem lahko s podvojeno naglico študiral svojo mehansko tehnologijo. Petega dne je obisk že narastel, med drugimi me je obiskala tudi Tatjana. Vrgla mi je z roko poljubček in zaklicala: »Tine, drži se, za Opatijo!« Obljubil sem ji namreč, da jo vzamem na obljubljenih štirinajst dni s seboj v Opatijo!

Po enem tednu se mi je počasi pričel želodec upirati. V kruljenje arij se je vmešavalo vedno več disonanc, tako da je bila velika arija grofa Lune že čisto podobna kakšni skladbi domačega sodobnega komponista. Tolažil sem ga — želodec namreč, ne komponista — z mineralno vodo, toda stvar je uspevala samo v začetku. Občinstva je bilo vedno več. Moj direktor je podvojil reklamo. Vsi časopisi so prinašali kilometrske članke o stradanju, zanimivosti o slavnih gladovalcih, rezultate gladovnih tekem v zgodovini, poljudnoznanstvene razprave o posledicah gladovanja in končno celo gospodarski uvodnik o stradanju kot važnem gospodarskem faktorju. V radiu so vsak popoldne in zvečer peli pesmico »Stradam, stradam, stradam, stradam...«, ki jo je spesnil eden najbolj znanih naših pesnikov, igral pa simfonični orkester. Letala so metala letake, skratka, dnevno me je hodilo gledat že na tisoče ljudi.

Tako so potekli dnevi, ponoči pa sem imel čudovite sanje. Sanjal sem o najboljših jedilih, izbranih pijakah, o banketih gostinskih zbornic, o pokojnem Lukulu in dopustu v Opatiji s Tatjano, preoblečeno v kuharja. Študij je napredoval odlično, obisk še bolj in neka restavracija je dala v časopise velike oglase: »Pridite in poskusite menu, ki ga bo jedel po tridesetih dneh stradanja slavni inozemski artist Olio Petrolio!«

Kaj se je dogajalo zadnje dni, sploh ne vem več. Vem samo, da me je potem, ko je srečno minilo trideset dni in me je moj cirkuški direktor med navdušenim klicanjem množice izpustil iz kletke, skoro odnesel preprih skozi okno. K sreči me je direktor še zadnjič čas ujel. Potem sem šel z debelim čekom v žepu, še ves omotičen, po ulici proti domu. Na tej poti me je srečal prijatelj Tone.

»Zdravo, Tine!« je dejal in me sunil pod rebra da sem skoro odletel na drugo stran ceste. »Sijajno izgledaš, fant! Ali ješ zdaj v drugi menzi!«

Tisoč in en dan — in še več!

(Piše Ivan Zebliček)

Sultan Mohamed je prepodil z zamahom roke muho z nosa, se pretegnil na divanu in se zbudil. Zazehal je, kot da bi poslušal gramofonske plošče na Mariborskem tednu. Prišel je premišljevat, kaj mu manjka. Ker je slavil prejšnji dan s svojimi tri sto ženami in pet sto otroki dan matere in otroka, si je zaželel kislih kumaric. — Plosknil je z rokama in prikazal se je veliki vezir Mustafa Ali:

»Česa želiš, mogočni vladar neba in zemlje?»

»Kislih kumaric!»

Sultanska palača je oživila kot mravljišče. Povečala se je padala od velikega vezirja navzdol do samega kuharja. Ta je vztrepetal kot abonent v menzi pred kosilom in zastokal:

»Pri Mohamedovi bradi, že včeraj nam je zmanjkalo kislih kumaric!»

Mustafa Ali je dal poklicati dvornega nabavljaka in mu dal naložiti petin dvajset palic po zadnji plati.

Dvorni nabavljak si je potegnil hlače na prejšnje mesto in odhitel osebno kupit en kozarec kislih kumaric.

Sultan Mohamed je ravno premišljeval, kako se imenuje njegova 287. žena, ko je vstopil Mustafa in postavil predenj kozarec kislih kumaric. Ker se je bližal dopust in bi se moral odpeljati na morje, je postal Mohamed v zadnjem času finančno nervozen. Vprašal je Mustafu:

»Koliko pa stane ta kozarec kislih kumaric?»

»Dve sto denarjev, vladar!»

»Kaaaj? Takoj mi privedite semkaj trgovca!»

Sultanska palača je ponovno oživila kot mravljišče. Dvorni nabavljak je odhitel v spremstvu dveh vojakov k trgovcu s kislimi kumaricami.

Sultan Mohamed je ravno premišljeval, ali je ali ni zaljubljen v ženo nekega svojega generala in ali bi dal generala zaradi iz-

dajstva obglaviti ali ne, ko je veliki vezir Mustafa prišel predenj trgovca s kislimi kumaricami.

»Ti prodajaš kozarec kislih kumaric po dve sto denarjev! Po čem si pa kupil kozarec v tovarni?»

»Ne smem povedati, ker me veže klavzula konspiracije!»

Sultan je dal poklicati rablja in mu dejal:

»Obesi tega trgovca na prvo drevo na vrtu. Zaradi klavzule konspiracije ne povej tega nikomur!»

Rablaj je pograbil trgovca, ta pa je kričal: »Saj bom povedal, saj bom povedal!»

Sultan je velel vsem oditi, edino trgovca je zadržal pri sebi in ga vprašal: »Kako se pišeš?»

»Seherezadar!»

Sultan Mohamed se je namrdnil, ker se je spomnil svoje prve žene Seherezade, ki mu je tisoč in eno noč kvasila laži in jo je zato nazadnje poročil.

»Hitro mi povej, kako je prišlo do cene dve sto denarjev za en kozarec kislih kumaric. Nato te dam obesiti!»

Sultan mu je ponudil blazino, na katero se je Seherezadar vsedel in pričel pripovedovati:

»Kisle kumarice s kisom in vsem materialom stanejo 80 denarjev! Kumarice so tako drage zaradi suše...»

»Saj letos ni bilo suše!»

»Pa je bila zato lani! Pri cenah velja kot v fiziki zakon vztrajnosti. Poglej, vladar, tudi cene za mleko so še vedno 30 denarjev za en liter, dasi je sedaj krme skoroda preveč!»

»Vkljub temu je 80 denarjev preveč!»

»Kalkulacije — mogočni vladar! Kalkulirati pomeni nekaj vnaprej predvideti!»

Zaradi teh napornih razlag je sultan zaspal. Drugi dan sta nadaljevala. Seherezadar je zopet pričel:

»Kalkulirati je treba seveda vedno nekoliko navzgor, da ostane čim več za presežne plače!»

»Kalkulirati je treba realno!»

»Mogočni vladar, realizem je preživet! Ekspresionizem je na pohodu. Izhajamo iz poedinega človeka...»

Ker se oba nista razumela mnogo na umetnost, sta prenehala govoriti v to smer. Pač pa sta ves dan govorila o presežnih plačah, dokler ni sultan zaspal.

In tako so potekali dnevi do 1001. Seherezadar je sultanu razlagal še druge elemente strukture cene: akumulacijo, zaslužek nabavljave, dogovore med nabavljaci in producenti, razne fonde podjetij, rizike, odpise, režijske prebitke itd. Tako je narasla cena za en kozarec kislih kuma-

ric 1001. dne na 180 denarjev z zaslužkom dvornega nabavljaka vred.

»Danes te bomo obesili! Tisoč in en dan je minil. Utemeljil si ceno 180 denarjev, dalje ne moreš! Kje je preostalih dvajset denarjev razlike do cene 200 denarjev za kozarec kislih kumaric?»

Seherezadar je onemel, ker res ni vedel dalje. Sultan je dal poklicati rablja in Seherezadara so odvedli na vrt. Sultan je gledal skozi okno, kako so mu dali vrv okoli vratu in iztisnil iz sebe strahoten glas, iz katerega se je dalo razbrati, da hoče nekaj povedati. Sultan ga je velel spustiti na tla. Ko so mu zrahljali vrv okoli vratu, je zaklical sultanu:

»Razlika izhaja iz zakona ponudbe in povpraševanja! Sultan ga je dal poklicati k sebi in Seherezadar mu je pričel razlagati o zakonu ponudbe in povpraševanja. Sultan bi ga razumel, toda ko mu je stavljajal primere iz življenja, ga ni mogel razumeti, čeprav je bil sultan naslednik samega Mohameda.

Nadaljnji 1001. dan mu je Seherezadar razlagal ta zakon, toda nazadnje ga je dal sultan Mohamed izpustiti, samo da se ga je rešil. Istočasno je sultan sklenil razpustiti svoj harem, ker se je znalo zgoditi, da si bo njegovih muhastih tri sto žen želelo prav tako blago, ki ima zvezu z zakonom ponudbe in povpraševanja. Sultan pa je bil finančno nervozen.

PROPAGANDA

— Cemu pa razgrajate ponoči po ulicah, razbijate okna in prepevate kot zblazneli? Če ste pijani, ostanejte doma!

— Tovariš milčnik, mi smo člani društva antialkoholikov in to delamo samo iz propagandnih razlogov.

— Kako?

— Da, da pokažemo pijancem, da se da tudi brez alkohola razgrajati po ulicah.

KJE PA?

Neki turist pride v gostilno in najame sobo. Ko mu jo gostilničar nakaže, vpraša turist:

»So v postelji stenice?»

Gostilničar pogleda začudeno in odgovori:

»Seveda v postelji, kje drugje bi pa naj bile?»

OJ TE TUJKE

Iz govora občinskega tajnika na občinski seji:

...nohtabene, naj vas to nič ne inžinira, mi sprejmemo ta tenkst revolucije in izvolimo predlaganega tovariša, ki je na okraju persona gratis!

SITUACIJA BREZ BESED

Domine se podiraio

BESEDA IMA BESEDO

Lirični -ov-čki

Očital mi je tvoj prevzvišeni napuh, da z zbadanjem si služim svoj vsakdanji kruh. Ah, vem, zakaj te to tako presneto bode: ti s svojo liro ne zaslužiš niti vode.

dem

STARI IN MLADI

Slišal sem nekje, da mladi stihokovci, suvajo se za priznanje že s komolci, a že dolgo vem, da stari pikolovci, streljajo med sabo se, kot zajce lovci. Vsak otrok pač »dobre vzglede« rad posnema, glej: od tod pri mladih taka vnema!

»PEDAGOGU«

Da TI obsojaš Boštanj — stvar zgrešena: učenci v klet ti spravljajo polena!

-bim

OGLAS

Dovoljujem si opozoriti vse cenjeno sosodstvo in prebivalce okoliških ulic, da tisti, ki vsak dan igra klavir in poje v hiši, v kateri prebivam jaz in gospodična Klemprič, nisem jaz in zato vljudno prosim, da mi dosejaj izkazano naklonjenost in prijaznost še naprej ohranijo.

Peter Molk, učitelj v p.

ZADNJE POGLAVJE SRAMOTNE POTI

Kar je res, je res, in lepo priznam: Karla Maya me je sram. A tovariš mi v bridkosti, greh mi ta oprost! in pogumno mi priznaj, da nesrečni Karl May pač ni moje zatočišče, marveč da založba tvojega v njem rešitve išče.

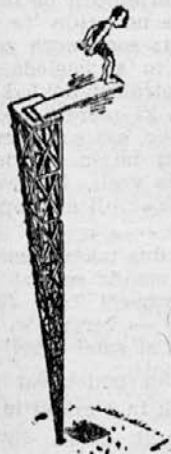
Besni Ares

MEMOARI SLAVNIH MOZ

Ko je francoski general Juin bil imenovan za maršala Francije, ga je neki pariški založnik vprašal, če bo tudi on, kot mnogi drugi znani državniki in vojskovodje, napisal svoje spomine.

»Se ne,« je odgovoril Juin, »da bi človek lahko pisal spomine, je bolje nekoliko počakati, da na te stvari že nekoliko pozablja!»

STRAH IMA VELIKE OČI

...ali če kdo prvič stoji na skakalnem stolpu.

Zadnjič sem običal v Sp. Hudinji, kjer sem zaradi »vseljidskega veselja« v gostilni »Amerikanec« kupil vso zalogo spalnega praška, ki sem jo dobil v vasi, danes pa sem jo mahnil naravnost v Zalec, kjer sem bil edina priča zgodovinskega sestanka posvetovalnega odbora tamkajšnje podružnice Narodne banke. Na tem sestanku je bil od štirinajstih članov odbora navzoč samo eden, pa še ta je prišel najbrž samo zato, ker bi moral tokrat določiti višino kredita, ki je bil namenjen njegovemu podjetju. »V gostilno pa pridejo vedno polnoštevilno, kajne?« sem pobral nekega vaščana, potem pa sem odrajal v Statenberg. Tam so mi v »Domu ob Dravinji« pokazali pekarno, kjer pečejo kruh brez pekovskega mojstra. »Pa to nas ne skrbi preveč,« so dejali, »kajti kakšnega ščurka ali hrošča znajo tudi nestrokovnjaki zamesiti v testo.« Zlezel sem jim dober tek, nato pa — smuk — domov v Celje, kjer me je že čakal neki delavec, ki je zelo pohvalil gostilničarko v točilnici »Sovine« na Bregu. Omenjeno tovarilsko je namreč poprosil za kozarec vode, pa mu je ni hotela dati, ker postrežejo v tej gostilni samo tistim, ki plačajo in dajo napitnico. »Kar potolaži se, prijatelj,« sem mu dejal. »Se danes bom poslal gostilničarki nekaj kovancev, da ne bo imela preveč škode, če bodo žejni delavci popili nekaj kozarcev — vode.« Nič pa mu nisem omenil, da bom pošiljal iz skromnosti priložil tudi najnovejšo številko »Totege lista«...

Cefizelj I. r.

MARIBORSKI 'OGENE'

— Kaj pa iščete, tovariš? Mariborskega tedna je že konec!...

— Saj zato ravno! Svojo plačo iščem, ki sem jo pustil tukaj na zabavišču...

DANIA REI - VSE TECE

... ali stara resnica se je zopet izkazala pri mariborski »Miklovi Zali«...

7 obročkov

(Zgodba z Mariborskega tedna)

Tine je malomarno pomignil postreščku, naj zapelje bliže voziček, potem je vrgel dekletu sto dinarjev, nabasal obročke v žepe, prijel prvega v roko, zamahnil — obroček je poletel v zrak in cingljaje obsedel na grlu najvišje steklenice. Dekletce je krenilo proti piramidi steklenic, da mu izroči dobiček, toda Tine jo je ustavil z zaničljivim posmehom: »Počakaj še malo, da ti ne bo treba hoditi stalno sem ter tja!« Drugi obroček je poletel skozi zrak in pristal na prvi steklenici v vrsti niže. Tretji je sedel na grlo sosednje steklenice. In naslednjih par minut ni bilo slišati drugega kakor cingljanje obročkov, ki so sedali na grla steklenic in zamolklo bobnenje iz sosednjega šotora, kjer je obupani lastnik metalnice obročkov tolkel z glavo ob steber šotora in resignirano ihtel: »Tale cigan me bo spravil na kant.« Tine je segel v žep po novih sto dinarjev, poklical dekletce, naj mu da obročke in pri-

čel metati z besnostjo obsedenca. V zraku je bilo po pet obročkov naenkrat in prav toliko jih je istočasno zacingljalo na steklenicah. Postrešček pa je vsakih pet

Neojalna konkurenca

... ali stroj za umetni dež na Mariborskem tednu

minut odpeljal zvrhano naložen voziček na Tinetov dom...

Ko se je Tine prebudil, je držal v rokah obročke, s katerimi je že tri dni vadil v svoji sobi metanje obročkov na steklenice. »Kar stoji sem zaspal,« je vzdihnil Tine. Potem pa je trzil z roko, obroček je šinil v zrak, se vrtel, udaril ob steklenico, da je zacingljalo in — padel na tla.

»Samo sanjalo se mi je,« je ugotovil razočarano. Potem pa je zagnal obročke po tleh in legel na posteljo: »Bom pa še malo sanjal. Pošteno sem že žejen in — steklenica Mente ne bo nikakor odveč!«

TRADICIJA?

— Peter, ali veš, zakaj visi na novovaškem Domu SZDL še vedno tablica z napisom: »Dom OF«.

— Najbrž zaradi tradicije.
— Ne bo držalo!
— Cemu pa?
— Ker nimajo nikogar, da bi jo snel.

hod, to se pravi, šli smo mama, bratec in jaz, kajti očka je bil po maminem naročilu službeno zadržan s sekanjem drv. Na cesti

SMARJE-ZABUKOVJE

smo zato videli en zelo prekrasen pejsaž, ki se ga splača pogledati, ker je tam cela vrsta polomljenih drogov od elektrike, ki jih je burja razvrnila, pa se zato osem dni noben hudič ni zanje zmenil. Mamica je ogorčeno rekla, da je to nesramnost, ker ni nihče popravil drogov in so ostali ljudje brez toka, jaz pa nisem rekel nič, ker me je nekoč streslo, ko sem se dotaknil maminega likalnika in zato elektrika sploh ne spada v moj resor.

V TREBNJEM
so mi gasilci rekli, da ni res, da je res, da so samo romarje na Catež vozili, ampak da so se peljali z gasilskim avtomobilom tudi na republiško gasilsko tekmovalništvo v Krško. Jaz pa tega sploh ne verjamem, ker niso imeli v Krškem še nikoli takšne mokre vaje, ki ji moj očka pravi vino ali šnops.

V NOVEM MESTU

imajo čez Krko en normalnotirni most za železnico, pa je samo do polovice prepleškan, ker se na drugi polovici rja tako rada pase kot naša Šeka na občinskem travniku.

Ni še dolgo tega, kar je šla naša družina na spre-

ZAČARANI GRAD

(Moderna pravljica za neverne Tomaže)

Nekoč je živel kralj...

— Stoj — to že ni moderno! Moderno je:

Se danes leži tam v deveti deželi za velikansko reko Arum veliko mesto Sobota Ne Petek in ne Svetek, ampak Sobota. In v tem mestu imajo Slepo ulico. Pravo pravcato Slepo ulico, v tej ulici pa začaran grad

Pet oken ima ta grad na ulico, toda vseh pet oken je vedno hermetično zaprtih, kot da ricinusa ljudje sploh ne bi nikoli ne izumili! To pa zato, da bi muhe ne prišle v grad. Muhe pa bi lahko poškovale dragoceno pohištvo graščaka in graščakinje. To pohištvo je namreč tako dragoceno, da se celo sama graščakinja ne spita v svojih posteljah, ne jesta na svoji mizi, ne kuhata v svoji kuhinji — samo da se dragocenemu pohištvu ne bi kaj zgodilo. Zato spita raje v dvoriščnem prizidku, kjer se stiskata oba na starem divanu, jesta in kuhata pa raje v kuhinji pri starših od gospe graščakinje — vse samo zato, da bi ne pokvarila lepega pohištva! Kajti te sobe tega začaranega gradu — da mora biti začaran, je jasno, ker nihče pameter česa takega ne bi počel!!! — služijo gospe graščakinji le zato, da jih čisti od jutra do večera.

In tako čisti ta začarana graščakinja svoje začarano družinsko stanovanje še kar naprej, dokler.

... dokler ne bo prišel princ z odločbo stanovanjskega urada, da je treba odvzeti nezadostno zasedeno stanovanje ubogemu začaranemu graščaku in ubogi začarani graščakinji!

No, do takrat pa je še čas! Kajti tega princa po vsej verjetnosti ne bo prej, preden ne pride še drugi princ iz socialnega zavarovanja in si pogleda vprašanje otroških doklad v tem gradu, ki morajo tudi biti začarani, saj so vsem drugim, ki imajo zemljo, te doklade vzeli, le graščaku in graščakinji ne morejo do živega...

Kar dva takšna princa, to pa je menda celo za pravljico preveč! Zato, če verjamete — verjemite, če pa ne, ste si sami krivi!

(Vsaka podobnost s komerkoli in kjerkoli je lahko kakorkoli samo slučajna! — All copyrights reserved!)

Ljubljanski lokalpatriot v Pizi

... hja, tako počen kot ljubljanski grad pa le še mi...

V DUHU JUBILEJEV

V duhu praznovanja obletnic bo, kakor smo slišali, praznoval dolgoletno obletnico književnega dela tudi pesnik Konjeslav Sraka, čigar prva pesem je bila pred dobrim tedom izpred »Slona« z vsemi blagodnečimi crescendi in disonancami dana na razpolago spečemu delovnemu človeku.

Proslava v krogu intimnih prijateljev pri »Cadu«, kjer mu bodo delegati ljubljanskih krčm, kot sestavnemu delu gostinskega inventarja predali »Red češpljeve godlje« in izrazili upanje, da bo pod vplivom psevdokofeina morda le še dal od sebe kakšno — figo.

FIS...

(Iz cikla: Kultura)

Popotnik pride v Ljubljano belo zagleda vrsto, brz se vanjo zrine, misleč, da v vrsto športne le skomine privabijo lahko ljudi krdelo.

Ko v vrsti čaka uro že debelo in potrpljenje skoraj ga že mine, sosedu v totem dialektu zine: »Se mar v Ljubljani vse za šport je vnelo?»

Premieri sosed ga od nog do glave: »Za šport? Kje neki, človek: Za »Prodano!« To vrsta je za operne predstave...»

Pogleda naš popotnik ga zaklanjo: »Pri nas — doma sem v mestu poleg Drave — pa fiz — kultura daje »Razprodano...«

PREVIDNOST
JE MATI MODROSTI

»Kam pa, Janez?»
»V banko, da dvignem denar za dopust.«

»Vraga, zakaj si pa potem tako nasajen?»

»Zato, ker sem šel danes že tretjič zaman na MLO po potrdilo za izstavo potnega lista Referent, ki izdaja ta potrdila, je namreč na dopust!«

»Tepec, zakaj ne zahtevaš potrdila od njegovega namestnika Saj ga menda vendar mora medtem nekdo nadomestovati!«
»Seveda ga, toda namestnik nima ključev pisalne mize referenta, ker jih je

ta odnesel s seboj na dopust!«

»Strela, kaj boš pa potem z denarjem, če še nimaš potnega lista?«

»Previdnost je mati modrosti. Kdo mi lahko jamči, da ne bo prav takrat, ko bom imel potni list v rokah, šel s ključi blagajne na dopust — blagajnik v banki?«

UDARCI USODE

— Striček, zakaj pa imaš tako rdeč nos?

— Veš, Milanček, to je zaradi mnogih udarcev usode!

— O, to je pa nerodno — pa prav po nosu te je morala vedno udariti?!

Našim naročnikom
in prodajalcem!

Od 27. številke »Totega lista« naprej je prevzela prodajo »Totega lista« uprava »Večera« v Mariboru. Gosposka ulica 23. Zato prosimo vse prodajalce in naročnike, da poravnajo svoje obveznosti do vključno 26. številke na tekoči račun »Totega lista« št. 6401-T-169, od 27. številke naprej pa na račun »Večera« 640-T-65 z oznako »za Toti list«.

Kolporterje »Totega lista« prosimo, da vrnejo vse neprodane izvode do najkasneje 4. naslednjega meseca, tako da to lahko pri obračunu upoštevamo. Pozneje vrnjenih izvodov ne bomo mogli priznati! Vse nove reklamacije sprejema uprava »Večera«, Maribor. Gosposka 23.

JUCA ODGOVARJA PEPI

Draga moja Pepa! Tokrat sem jo najprej ucvrla proti Sv. Petru, kjer so neki moške od »ELTE« v »rekordnem« času štirinajstih dni napeljali elektriko v cerkev. Že sem jim mislila dati priznanje za ta uspeh, pa mi je eden od monterjev dejal: »Eh, Juca, kaj bi nas hvalila za takšno malenkost? V šolo in prosvetni dom jo že eno leto napeljujemo — to nesrečno elektriko — pa si morajo učitelji in kulturniki še kar najrej svetiti — s petrolejkami.«

V Koper sem prisopihala s tako suhim grlom, da sem jo mahnila naravnost v hotel »Triglave«, kjer so mi postregli s cockto. Njena cena — samo borih 48 dinarčkov — me je pa tako gapila, da sem pri priči pozabila na žejo in s polno stekleničko odhitela v Postojno, kjer sem jo poklonila tistim, ki so prišli na koncert SKUD »Slava Klavora« iz Maribora. Vsi so hlastno pili sladko in trago cockto, pa je še ostalo zame nekaj požirkov v steklenički. Toliko je bilo namreč poslušalcev...

Birokracijo z vsemi finisami zganjajo uslužbenec Okrajne obrtne zbornice v Novi Gorici na ta način, da pošiljajo pisma iz četrtega nadstropja v pritličje, kjer je pošta samo zato, da lahko le-ta naslednji dan romajo nazaj v prvo, drugo ali tretje nadstropje, kamor so pač namenjena. Še dobro, sem pomislila, da tisti pri Obrtni zbornici še ne vedo za letalski promet, kajti kje neki bi pošti v Novi Gorici potem le uspele dobiti letalo za — mednadstropne polete?

Tvoja Juca.

ŠPORTNIK
KLJUŠE

TAMO DALEKO...

Pravijo, da Slovenci nismo za nogomet, ker nimamo smisla za kolektivno igro. Zaradi tega sem šel z velikimi upi na igrišče Branika gledat državno prvenstvo v tenisu. Ugotovil sem, da smo Slovenci dobri organizatorji, a da tudi za individualno igro nimamo smisla. »Za kaj pa imamo smisel?« sem se vprašal. »Včasih za filozofiranje!« sem si odgovoril.

Ko sem prišel po tekmah domov ves potrt, ker smo dosegli preskromen uspeh, me je stric, ki je bil nekoč plavalni učitelj, vprašal, kdo je naučil naše igralce tako igrati »Nihče!« sem mu odgovoril »Saj nimajo trenerja!«

»Dragi moj!« mi je dejal stric. »Kako bi pa izgledalo, če bi jaz svoje učence nagnal na plavalne tekme, še predno sem jih naučil plavati?«

»Prvenstvo so priredili zaradi propagande!«

»Ali misliš, da bi bila to propaganda, če bi naši neplavači začeli na tekmah gagati?«

Se dolgo sva se kregala. In še v postelji sem premišljeval: ali bi sploh bilo mogoče državno prvenstvo brez naših teniških igralcev? Ne, ne bi bilo mogoče, ker bi bil v tem primeru le polfinale in finale prvenstva!

KOKODAKANJE

Na tekmi z ljubljansko Slavijo so bili Branikovi košarkaši živo nasprotje kur: kure kokodakajo, ko znesejo jajce, medtem ko Branikovi košarkaši niso dosegli uspeha, pa so ves čas med igro preglasno kokodakali. Ljudje so si pa želeli več jajc in manj kokodakanja.

Pozor, nagradna uganka!

Kmetovalci, ali želite dobiti moderno prevozno škropilnico zastonj?

Zadružniki, ali želite 4 prenosne škropilnice zastonj?

Potem morate pravilno odgovoriti samo na sledeča tri vprašanja:

1. Zakaj se je prodajalna Poljedelskih strojev v Murski Soboti osamosvojila?

2. Katere tovarne zastopa navedena prodajalna?

3. Kateri, sicer dober poljedelski stroj, je potreben izpopolnitve?

Odgovore pošljite najkasneje do 1. avgusta 1953 na upravo »Totega lista«, Maribor, Kopališka ulica 2.

Eden najboljši odgovor bo nagrajen. Če bo srečni dobitnik neketovalec, dobi namesto prevozne škropilnice 38.000 dinarjev.

NEKURANTNO BLAGO

Na poslopju v Begunjah št. 6 so še vedno dobro ohranjeni napisi, kot n. pr. »Živela nepobedljiva Crvena armija« in »Živio drug Stalin«. Za enkrat nam še ni uspelo izvedeti, ali bodo postavili tam v Begunjah muzej za nekurantno blago, ali pa hočejo s takšnimi varčevalci dvigniti zanimanje za tujski promet.

TUDI TAKO JE PRAV

V poslovalnici »Kmetica« na Jesenicah stane n. pr. 10 dekagramov tega ali onega artikla 12 dinarjev, 15 dekagramov pa samo 30 dinarjev. Pa se je zadnji pohvalila prodajalka 2.

»Edino bogastvo, ki ga imam je moja — matematika.«

Ne! To pa je pripom: »Nikar se ne pritožuj! Revščina ni sramota.«

LOGIČNO

»Mamica, čemu pa prepeva naš sosed že ves dan eno in isto popevko?«

»Kaj še vrašuješ? Saj vendar veš, da je stalen obiskovalec jeseniškega kinoradio.«

IZ RADOVLJICE

»Cuje, tovariš natakari, naročili smo vendar cel liter vina,« v steklenici pa ga je za dober kozarec premalo.«

»Veste, izjemoma je danes tako. Naš vodovod je namreč pokvarjen, pa moramo štediti — z vodo.«

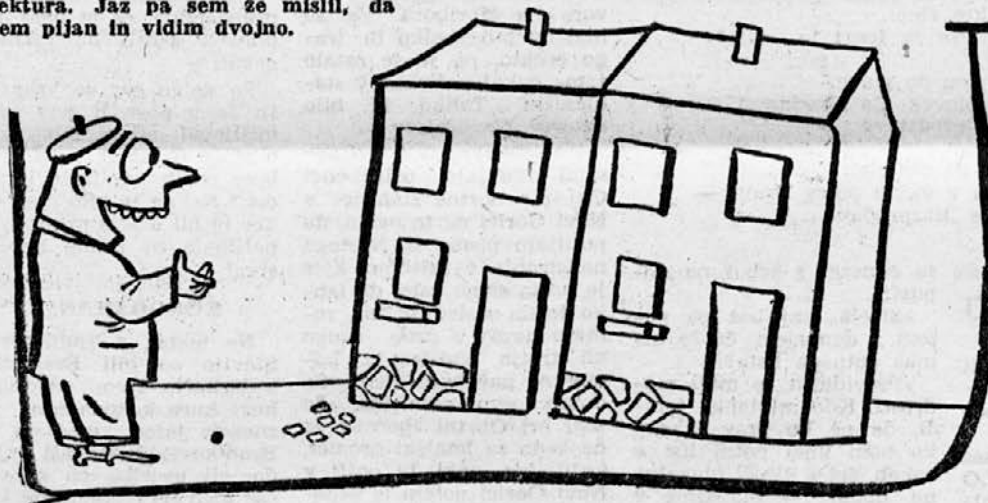
LJUBLJANSKI
MONOLOG

Edi Stefan: »Cim bolj analiziram vse svoje mahinacije in malverzacije, tem bolj prihajam do zaključka, da je res, da ima človek na svobodi več pajdašev, kakor pa, če pade v arest...«

NEZGRAJENE ŠALE

— Saj res — to je sodobna arhitektura. Jaz pa sem že mislil, da sem pijan in vidim dvojno.

ČE BI BIL PANTHEON SLOVENSKI...

Pred renoviranjem...

... po renoviranju

